

Literární internetový časopis

Promlky

<http://promlky.unas.cz/>

Září 2005

Prázdniny utekly a na mně je, abych napsal úvodník pro odpočaté zářijové Promlky. Přes léto jsme vám sice nepřinesli příliš duševní potravu, ale přeci jen se cosi významného dělo. Pavel obdařil Promlky novými střívkami a v tomto zářijovém čísle by se měl vytáhnout poslední steh. Významně se tím zlepší metabolismus celého časopisu a to co mu naservírujeme bude rychleji stráveno a vyvrženo ve formě, kterou znáte z těchto stránek. Na nás, redaktorech, zase je, aby bylo stravitelné a chutné to, co si budete chtít přečíst Vy. Snad se to povedlo. Sám v tuto chvíli netuším, co všechno z čerstvě prostřených Promlk zavoní, ale doufám, že si vyberete. Kdybyste navíc chtěli přidat nějakou vaši chuťovku, budeme rádi. Stále máme žalostně málo redaktorů a reportéři z jiných částí republiky by přišli vhod. Co vy na to?

Jan Chlumský

Obsah

Úvodník - - - - -	- 1
Básně (Jiří Dokoupil) - - - - -	- 3
Próza (Miroslav Med) - - - - -	- 6
Časopis (Virvál)- - - - -	- 11
Oko (Neřež)- - - - -	- 12
Monografie (Edgar Allan Poe) - - - - -	- 14

Redakce

Lucie Filipská - lucie.filipska@seznam.cz - „čefredaktora“
Lucie Kučerová - Kucerkafanfiry@seznam.cz - rubriky Rozhovory, Monografie
Erika Šídová - sidova@tiscali.cz - rubrika Knihy
Luděk Palek - palek.ludek@tiscali.cz - rubrika Servis
Jan Chlumský - JanChlumsky@seznam.cz - rubriky Oko, Výročník
Petra Nachtmanová - shaylen@post.cz - rubrika Literární soutěže
Richard Klail - klail@email.cz - fotografie
Pavel Březina - p_brezina@seznam.cz - příprava stránek

Internetová adresa literárního časopisu Promlky:

<http://promlky.unas.cz/>

<http://sweb.cz/promlky/>

Jáma a kyvadlo
Skokan
Na slovíčko s mumií
Pád do Maelströmu
Černý kocour aj.

Druhou polovinu povídek tzv. analytické povídky, které zakládají tradici detektivní literatury:

Vraždy v ulici Morgue
Zlatý brouk
Vrah jsi ty
Odcizený dopis
aj.

Je také autorem dobrodružného románu Příběhy Artura Gordona Pyma.

Zpracovala Lucie Kučerová

~~~~

Básně

Jiří Dokoupil

***Pohoda noci objímá Tě v bocích**
čas pozbývá naléhavosti
den protekl kanálem tvého vědomí
jsi sloužící ve svém těle
sluha hormonální produkce
v laboratoři
ve světě vyzdobeném kříži
Na krku místo zlatého řetízku
jen obojek, či strangulační rýhu
můžeš si vybrat
cokoliv
hranice jsou nastaveny
okamžik se sype mezi prsty
a v křečovitých dlaních
zbývá trocha tekutého písku
Znám jednoho co s ním šel až na kraj světa
a druhý ho sypal na noviny
jako by měl ještě smysl
- ztracený okamžik
okolo křepelčí hody a zpěvy kanárků
tancují šaškové
rozesmáté tváře ze zaplácané palety života
i pera pisálkova
který Ti tímto sděluje
že se nemýlí*

~~~~

Není jediné chvílky zaručeně pravého štěstí

po rozbité cestě svědomí

pokaždé se narodíš básníkem

- chceš-li

pokaždé si nameleš hubu

- chceš-li

pokaždé se znovu podivíš

nad tou mnohostí věcí a dějů

nad svým přístupem

nad slovy, které ti lezou z úst

i nad vším co zapíšeš

jak se díváš skrze realitu

jak nepochopíš nepochopení

svého pohledu a tohoto světa ...

~~~~

Nechápu bytí

které kvílí mezi ostruhami suchých soukolí

nechápu slova, která slyším napůl ucha

kvílení v uších smutného pozítří,

kdy tady nebude

to co nebylo blízké

Oči nechápu

co hledí do sebe

Otočím se uprostřed marnosti a pochopím.

~~~~

přednášel tisíci posluchačům o svém Básnickém principu. Boj o zajištění existence ale stále trvá. Když se v rodném Richmondu na jeho počest konala recepce, nemohl se jí zúčastnit pro svůj obnošený oděv.

Poslední noc, kdy s ním měli jeho přátelé možnost promluvit, trávil ve značně veselé společnosti. K údivu všech ale sám nepil. Odešel před ránem, s sebou si odnesl klobouk a vycházkovou hůl hostitele. Prý spěchal na parník do Norfolk. Za šest dní pak našla policejní hlídka před jednou z baltimorských putyk podivné individuum v palmovém klobouku; dlouho jej nikdo nedokázal identifikovat. Čtyři následující dny se u Poea střídaly blouznivé stavy s hlubokým bezvědomím. Poslední noc před smrtí volal z neznámých důvodů neustále jméno anglického cestovatele Reynoldse, z jehož díla čerpal materiály pro příběhy Artura Gordona Pyma.

Zdroje:

Zajíček, Martin.(1989): Edgar Allan Poe. - Přemožitelé času 12: 31 – 34.

Aykroyd P. et al(2002): Slavné osobnosti. - Svojtka & Co. Praha.

Dílo:

Poeovo básnické dílo tvoří 48 básní:

Havran

Zvony

Ulalune

Annabel-Lee...

Estetické principy básnické tvorby vyložil v esejích:

Filosofie básnické skladby

Princip poesie

Z více než 70 povídek, které napsal, jednu skupinu tvoří tzv. makabrozní tematika (horor):

později staly základními stavebními kameny zcela nového literárního žánru, hororu.

V roce 1836 se oženil se svou sestřenicí, tehdy teprve čtrnáctiletou Virginií Climmovou. Věřil, že svatba v jeho životě znamená radikální obrat. Virginie ale nedlouho po svatbě onemocněla chrlením krve a zbývajících jedenáct let jejího života bylo vlastně jen pomalé odcházení. To se v Poeově tvorbě silně odráželo. Virginie výborně hrála na harfu a zpívala, stejně jako hrdinky jeho poesie. Tragédie v osobním životě se promítla do pochmurného tónu jeho prací. Poe střídal další a další redakce. Roku 1843 se na něj konečně usmálo štěstí. Časopis Saturday Evening Post uveřejnil dokonce jeho životopis a podobiznu. Stalo se to po uveřejnění povídky Zlatý brouk. Povídka byla v zápětí zdramatizována a Poeova hvězda stoupala vzhůru. Zároveň se ale začalo šeptat, že autor je na pokraji zničení morálního, fyzického i intelektuálního. Měl problémy s alkoholem i drogami.

K údivu všech se pustil do teoretické práce, a to na poli, které pro něj bylo neznámou krajinou. Jeho esej byl proto odmítnut. Z tvůrčího tlaku, který v autorovi nadále rostl, vzniklo několik dalších děl, mezi jinými například povídka Černý kocour. Prožíval další neúspěchy, přívaly inspirace i období, kdy prohrával v boji s alkoholem. Problémy, se kterými se potýkal, manželčina nemoc, nedostatek peněz, nedostatek času na jeho největší vášeň - poesii, nesplněný sen o vydávání vlastního časopisu, to vše působilo krajně negativně na jeho psychiku.

V roce 1845 vydal sbírku Havran. Toto dílo, dnes považováno za poeovu nejlepší báseň, nechal autor nejprve vytisknout anonymně a vzápětí sám vypsál soutěž na uhádnutí autora. Báseň vzbudila obrovskou pozornost. Teprve za měsíc vyšel Havran v American Whig Review se jménem nepřiliš známého autora, které se ihned rozletělo po celých státech a dostalo se i do Evropy. Vzápětí se na Poea ale vrhli jeho nepřátelé, vyčítali mu plagiátorství, ovlivňovali vydavatele. Tiskly se parodie na Havrana, vznikaly různé fámy. Nakonec Havran Poeovi přinesl více trápení než literární slávy.

Poe dál střídavě spolupracoval s několika časopisy. Po smrti manželky znovu uvažoval o zásnubách, ale bez úspěchu. Ve městě Providence

Jen proto

že vlaky nejezdí pod našimi okny - žiji

jinak bych se poddal

přítulnosti ojetých kol

bez zbytečných slov se jednou večer

odporučel

volný, neobjasněný jako jeho každé ráno

~~~~

Próza

Miroslav Med

NEPOCHOPITELNÝ PŘÍBĚH JEDNOHO NADĚJNÉHO MLADÉHO INŽENÝRA, KTERÝ SE ZACHOVAL PONĚKUD NEPŘÍSTOJNĚ, ALE ZASE SE TO SNAŽIL NAPRAVIT

Dnes se ze mě stal inženýr. Léta tvrdé práce a náročného studia tak byla konečně zúročena a já se mohu těšit, že vyměním spousty nudné teorie za zajímavou a dost možná dobrodružnou praxi.

Svůj úspěch jsem samozřejmě jaksepatří zapil se svými přáteli v hospůdce a nyní kráčím, pln nadšení, hrdosti a euforie, centrem města a častuji kolemjdoucí sebevědomými pohledy. Zatímco někteří uznale pokývují hlavami, jiní jen smutně sklopí zrak a dělají, že mě nevidí. Mně je to však jedno. Jsem vzdělaný perspektivní mladý muž na úrovni, a tak tyto frustrované chudáky hrdě přehlížím.

V hlavě mi zní jediné slovo. „Inženýr!“ jak vznešený a libozvučný výraz! Zkratka Ing se před mým jménem bude také určitě skvěle vyjímat. „Inženýr Karel Máslo, těší mě,“ řeknu si zkusmo a už se vidím, jak se budu takto zcela běžně představovat. Poté si představuji všechny ty vily, jachty, bouráky a krásné ženské, kterými budu jistě brzy zcela beznadějně obklopen.

Z veselé nálady mě vytrhne až pohled do davu. Chvilí zaostřuji zrak, abych zjistil, zda-li vidím správně. Ano! Je to tak! Blbec! V davu spatřím opravdového a nefalšovaného blbce. Ukázkový exemplář, jako vystřižený z učebnice. Čepice s kulichem, svetr zakasaný do vytahaných tepláků, prořídlý pubertácký knírek, vlasy ulízané na patku a hlavně to, co mě irituje nejvíc - přitroublý, bezstarostný a výsměšný výraz. Aby toho nebylo málo, blbec se zastaví, strčí ukazováček do nosu a začne vytrvale šťourat. Celou tu dobu na mě pitomě civí a pochechtává se.

mladý bohém vyprovokoval, znamenalo to téměř definitivní rozchod s "nepovedeným synem". Finančně zkrachovalý Edgar odešel do Bostonu, aby se tam pokusil prorazit na literárním poli a z vydělaných peněz zaplatil alespoň nejhorší dluhy. Jeho první sbírka básní mu ale nevynesla ani cent, musel proto hledat jiný způsob obživy. Mladíka lákal život plný dobrodružství a změn, toužil po cestování, poznávání nových lidí a především chtěl psát. Hledal práci, která by mu tohle všechno umožnila a po několika týdnech ji našel. Vstoupil do armády; nechal se zapsat k Prvnímu dělostřeleckému pluku v Bostonu. Získal si pověst dobrého vojáka a navíc měl i dostatek času pro psaní. Když byl Edgarův pluk převelen na ostrov Fort Moultrie, seznámil se mladík s přírodovědcem Edmondem Ravenelem, kterého inteligentní a ctižádostivý mladík zaujal. Začali spolu trávit dlouhé hodiny nad nejrůznějšími přírodovědnými problémy.

V té době se Edgarovi znovu ozval pan Allan. Dočasně se s Edgarem smířil a silně se přimlouval za jeho přijetí na vojenskou akademii ve West Pointu. Edgar neprotestoval. Když se tam ale nakonec po dlouhém trápení dostal, snažil se brzo se stejnou vehemencí o opak. Situaci se mu to nakonec povedlo vyřešit poměrně odvážným způsobem - úmyslně porušoval vojenská pravidla a zanedbával své povinnosti, za což byl v roce 1831 propuštěn z armády. Tehdy měl již na svém kontě dvě básnické sbírky, první pochvalné (i když častěji absolutně zamítavé) recenze a dokonce první honoráře. Rozhodl se tedy pro literární dráhu. Přes vynaloženou energii ale nepronikl mezi literární smetánku. Vymyslel si tedy svůj vlastní, neexistující, Folio Club, jehož členové usilovali o "zničení literatury, podkopání tisku a svrhnutí vlády Jmen a Zájmen". Podle principů ironie, na kterých tento klub stál, zesměšňoval Poe své literární nepřátele, kteří napadali jeho básně. Tímto způsobem začaly vznikat první povídky. Byly zpočátku tak špatné, že literární historikové dlouho odmítali uvěřit, že jejci autorem by mohl být Edgar Allan Poe. Poe - povídkář ale dozrál překvapivě rychle. Po několika neúspěšných pokusech vyhrály jeho Povídky Folio Clubu soutěž, kterou vyhlásila jedna středně velká redakce baltimorského deníku. Neúspěšný básník se tak stal poměrně úspěšným vypravěčem. Jeho povídky se

Monografie

EDGAR ALLAN POE

(19.1.1809 Boston - 7.10.1849 Baltimore)

Edgar Allan Poe se narodil 19.1.1809 v Bostonu do herecké rodiny. Jeho otec, David Poe, byl svými současníky považován za "podivína, často ztrácejícího své herecké ambice pro pochybnou hrdost". Záhy poté, co se mu narodil syn Edgar, byl David vyhozen z divadla, kde pracoval, za častou opilost. Brzo poté odešel i od rodiny.

Edgarova matka, paní Elizabeth Arnold Poe, byla nesrovnatelně oblíbenější herečkou. Její umění jí ale nevyneslo hmotný blahobyt a v prosinci roku 1811 zemřela sice jako miláček společnosti, ale na nemoc chudých - na tuberkulózu. Po sobě nechala tři malé děti a také poměrně velké dluhy. V dané situaci měl Edgar štěstí v neštěstí. Adoptovala ho rodina poměrně zámožného obchodníka, pana Allana. (Ti jej vzápětí překřtili na Edgara Allana Poea.) V nové rodině měl chlapec nesrovnatelně lepší vyhlídky do budoucna. Opustil kočovný život se společností divadelníků, dny plné zimy, nevypraných svršků a občas i hladu. Macecha k němu byla (alespoň zpočátku) laskavá a štedrá. S adoptivními rodiči odjel malý Edgar do Anglie, kde začal chodit do školy. Za jejich péči se chlapec odměňoval úspěchy ve škole a neobvykle dobrým společenským vystupováním při nedělních čajích paní Allanové.

Spolužáky Edgar převyšoval především výbornou znalostí historie a literatury, která jej zajímala už od dětství. Po ukončení školy v Londýně se vrátil do Ameriky a nechal se zapsat na školu starých a moderních jazyků na University of Virginia. Pan Allan jej ve studiu podporoval, platil mu dokonce i zvláštní byt, dokud mohl. Pak ale v důsledku velkých obchodní ztrát musel zkrátit výdaje na adoptivního syna, takže když Edgar přišel k zápisu na universitu, nebyl už zdaleka tak dobře finančně zajištěn, jak byl zvyklý. To mladíkovi ale nezabránilo hned první den rozházet několik set dolarů u karet a na večírcích, dokonce se značně zadlužil. Když se pan Allan ještě dozvěděl o několika soubojích, které

Očividně se mě snaží vyvést z míry. Ač právě takoví kretěni mě dokáží rozzlobit k nepřičetnosti, nyní je již pod mou úroveň, abych se jimi jakkoliv zaobíral. Se skřípáním zubů projdu okolo blbce a pokračuji ve své cestě domů.

Vzpomenu si na svá léta na základní škole. Měl jsem velké problémy se šikanováním spolužáků. Nikdy jsem neměl rád násilí, dokonce by se dalo říct, že se mi přičilo. Ale pokaždé, když jsem takového blbce spatřil, jsem zkrátka neodolal a řádně ho zmydlil. Svého činu jsem pokaždé velmi litoval a zapřisáhl se, že už se to nikdy nestane, jenže pokaždé, když jsem spatřil další takové individuum, zmydlil jsem ho zase. Tyto chutě mě pronásledovaly i na škole střední a vysoké, ale to už jsem se dokázal ovládnout. Tam stačilo blbce častovat nenávisnými pohledy a vyhýbali se mi sami.

Brzy zjistím, že blbec, kterého jsem před chvílí potkal, jde za mnou a vždy, když se ohlédnu, se dosti pitomě zašklebí. Pokračuji stále v chůzi a protože nechci vyvolat žádný konflikt, přestanu se dívat za sebe, myslím na příjemné věci a pozvolna zapomínám, že za mnou nějaký blbec je. Když už jsou mé myšlenky úplně jinde, všimnu si, že jde najednou přede mnou, neustále se otáčí a pokračuje se svými kretěnskými úšklebky.

Vrhnou na něho tak nenávislý pohled, že by to porazilo levharta, jenže na tohoto blbce nijak nezafunguje. Chvilí zkouším další varianty nenávislných pohledů, avšak žádný se neukáže ani jako částečně úspěšný. Skřípaje zuby a se zařatými pěstmi ho doženu a ačkoliv už i tohle je pod moji úroveň, utrousím na jeho adresu pár ošklivých výhrůzek. „Jestli mě hned nenecháš na pokoji, vydlobnu ti oči a donutím tě je posvačit!“ zkusím to. Neúspěšně. „Vytrhám ti střeva a oběsím tě na nich!“ zkusím to znovu. Neúspěšně. „Vyrvu ti srdce z těla, naplním ho tvýma výkalama, obalím tvým skalpem a strčím do mixéru!“ zařvu naposledy, ale blbcův škleb nabírá snad ještě provokativnějších rozměrů než doposud.

Ač se tomu potupnému aktu bráním, seč mohu, nakonec se moje pravačka stejně vymrští a přistane přímo na blbcově rypáku. Ten elegantním obloučkem dopadne na zem. Jeho výraz je najednou vyděšený a on začíná natahovat. Opět si vzpomenu na svá léta na

základní škole. Docela jasně si vzpomínám, co mě u svých obětí vždy dohnalo k absolutní nepřičetnosti. Natahování. To se mi vždy zatmělo před očima a já mlátil a mlátil a kopal a kopal, dokud jsem ze sebe všechnu zlost a nenávist nedostal. Stejně jako teď.

Brzy si však uvědomím, jak potupně a hloupě musím před svými spoluobčany nyní vypadat a nechám blbce být. Lidé okolo mě utvořili kruh a zaraženě na mě civí. Pěkný trapas. Šok mě ale čeká, když pohlédnu blbce. Leží nepřírozeně zkroucený na zemi, je celý od krve a usedavě pláče.

Uvědomím si, k jak hloupému a primitivnímu řešení jsem se odhodlal. Docela upřímně pochybuji, že by si někdo z přihlížejících tipl, že jsem vzdělaný člověk, natožpak inženýr. Objeví se však i nečekaně cit, který jsem již dlouho necítil. Lítost. Když vidím beznaděj a úzkost v blbcově obličejí, začne mi ho být líto. Pokleknu k němu a začnu se omlouvat. On však začne plakat ještě více a já spatřím v jeho očích strach a ponížení.

„Bože, co jsem to jen udělal?! Copak má tak chytrý a uznalý člověk, jako já, tohle zapotřebí?! Co tak čumíte?! Klidně přihlížíte hnusné a bezbřehé agresi a očividně se tím bavíte vy bezcitné hyeny! Zavolal tomu chudákovi někdo z vás alespoň doktora?!“ rozeřvu se na přihlížející. Ti se začnou nesměle ošívát a za chvíli se rozejdou.

Zavolám doktora sám a snažím se pokračovat v cestě domů. Dobře si uvědomuji, že moje pohledy nyní jistě ztratily hodně ze své hrdosti a sebevědomí. Poznávám to i podle toho, že i pohledy kolemjdoucích už nejsou jen uznalé a stydlivé, ale některé i drzé a pohrdavé.

Stále musím myslet na svůj hnusný nelidský čin. Na to, jak jsem surově zmlátil nebohého slabého chudáka. To je tedy hrdinství. Kdejaký primitiv by se po takovém činu musel propadnout hanbou. A co teprve rozumný a inteligentní člověk? Ne! Takhle to nejde! Nejlepší bude, když se sám půjdu okamžitě udat na policii!

Policejní stanice je naštěstí po cestě a já bez váhání vejdu do jejích útroh.

„Dobrý den, přejete si?“ zeptá se mě vrátný.

„Chtěl bych nahlásit závažný trestný čin!“ oznámím dotyčnému.

pořadatelé do chodby nenanosili židle. Základní umělecká škola, která sídlí v objektu jich musí mít spoustu. Sezení na karimatkách a dekách na zemi však také mělo cosi do sebe. (Tedy dokud nebolela záda.)

Koncert měl uvést album Dvakrát měř jednou Neřež. Zajímavostí je, že k tomuto albu patří ještě Cdčko Nášup, které je však k dostání pouze na koncertech nebo na objednávku. Neřež tentokrát nechali doma bubeníka Davida Uhera a čtvrtého člena zastával chlapík zvaný Raven, který hrál na akordeón, perkuse a klávesy a dal k dobru i dvě velmi zdařilé písně ze svého repertoáru.

Až na pár počátečních rytmických šokbrntnutí a lehce falešných tónů předvedli protagonisté dokonalý muzikantský a hlavně pěvecký výkon. Nebývá zvykem, že by všichni členové kapely dokázali dobře zpívat. Obdivuhodné čáry s baskytarou předváděl Filip Benešovský. Jeho doprovod měl daleko k „pouhému“ křoví a rozvíjel už tak plnou, dobře čitelnou a nápaditou hudbu. Kromě kytar, houslí, foukací harmoniky, „chřestítek“ a dříve zmíněných nástrojů bylo v jedné písni užito i prásknutí dveřmi. Střídaly se pomalé poklidné písně s humorně laděnými až k typicky „Neřežovským“ přívalům rychlých nutkavých rytmů, pro které má jeden můj přítel výstižný výraz „tlačanky“. Donedávna jsem Nerez a Neřež znal pouze z nahrávek, a tak mne velmi překvapilo, že tak bohatý hudební projev zvládají jen čtyři lidé.

Těžko říci, kam zaškatulkovat Neřež stylově. Folk je kategorie široká, ale rozsah této skupiny zdaleka nepojme. V jejich hudbě zaznívá rock, jazz, blues, latinské a cikánské rytmy a zřejmě z každého stylu kousek. Toto se projevuje i na žánrově širokém okruhu fanoušků.

Tak...koukám, že jsem je tu vychválil, až to pěkné není. Co bych řekl jako protiváhu? Snad jen pocit, že ve zpěvu skupiny zeje nostalgická díra, která je znát i z poznámek mezi písněmi. Bohužel další Zuzana Navarová už není a těžko hledat zpěvačku, která by se ji alespoň zčásti vyrovnala.

Jan Chlumský

~~~~

Okno

NEŘEŽ

S ještě čerstvými dojmy ze včerejšího koncertu kapely Neřež usedám k počítači, abych vám podal zprávu o tomto výjimečném počinu. Koncert se konal 16.8. v budově dominikánského kláštera v Českých Budějovicích. Čím začít? Tak snad nejdříve několik poznatků o členech, historii a působení tohoto seskupení.

Jádrem kapely jsou Zdeněk Vřešťál a Vít Sázavský. Velmi mne překvapilo, jak dlouhou historii má spolupráce těchto výtečných zpěváků a hudebníků. Dvojice Vřešťál&Sázavský spolu hraje a zpívá někdy od roku 1979. Záhy se k nim přidává i Zuzana Navarová. V roce 1981 zakládají skupinu Nerez. V roce 1984 vydávají první desku Tisíc dnů mezi námi a jejich věhlas prudce stoupá nejen díky neopakovatelnému zpěvu Zuzany Navarové. Po několika letech slávy se jednotliví protagonisté načas rozcházejí po vlastních cestách a původní Nerez zaniká. V roce 1997 Z. Vřešťál a V. Sázavský zakládají Neřež. Novou skupinu, která je odkazem na původní Nerez se Zuzanou Navarovou. Dnes je Neřež čtyřčlenný. Kromě dvou hlavních představitelů obsahuje ještě baskytaristu Filipa Benešovského a bubeníka Davida Uhera.

Za dobu své hudební činnosti mají Vřešťál a Sázavský na svém kontě spolupráci s mnoha významnými osobnostmi hudebního světa. Za všechny například s Jaromírem Nohavicou (velký díl spolupráce na albech Mikymauzoleum, Jaromír Nohavica a Kapela-Koncert, Moje smutné srdce), Marií Rottrovou, Karlem Plíhalem a Slávkem Janouškem, skupinami Krausberry, AG Flek, Hradišťan a mnoha dalšími. Více o historii a počinech skupiny Neřež (Nerez) najdete na www.nerez.sk.

Jaký byl tedy koncert? Kvůli velmi sychravému počasí byli pořadatelé nuceni přesunout místo konání ze zahrady Piaristického kláštera do jedné z jeho chodeb. Překvapilo mne, jak málo diváků přišlo - odhadem něco okolo třiceti. Díky tomu však byli všichni v bezprostředním kontaktu s hudebníky a bez obtíží se vešli do úzké chodby. Otázkou je, proč

„Druhý patro, třetí dveře napravo“ utrousí vrátný zrudně a já kráčím po schodech vstříc své občanské povinnosti.

Ve druhém patře mě jeden z policistů usadí do své kanceláře, kde mu sdělím, že chci nahlásit trestný čin.

„Vaše jméno?“ zeptá se policista.

„Inženýr Karel Máslo, těší mě!“ vychutnám si tu libozvučnou větu.

„O jaký trestný čin se jedná, pane Karel?“

„Inženýr Karel,“ opravím policistu.

„Tak dobrá pane inženýre Karle, jaký trestný čin chcete nahlásit?“

„Ublížení na zdraví a nemusíte mě oslovovat inženýre, nikterak na tom nelpím“

„Dobrá, co se tedy stalo?“

„Na ulici jsem za bílého dne surově a bezdůvodně zmlátil nevinného člověka.“

„Vy?!“

„Ano, pachatelem jsem opravdu já. Já vím, je to trochu divné u tak vzdělaného člověka.“

„Chápu správně, že se snažíte nyní sám sebe udat kvůli spáchání trestného činu?“

„Samozřejmě! Spáchal jsem závažný přestupek a tíží mě svědomí, proto žádám spravedlivý trest!“

„Poslyšte, nejste blázen? Víte aspoň, jak se oběť jmenuje?“

„Nevím, to snad není podstatné!“

„Mohu vás zatknout jen v případě, že oběť dosvědčí, že jste ji opravdu zbil. Víte aspoň, kde by se oběť mohla nacházet?“

„V nějaké nemocnici, ale nevím v jaké. Volal jsem záchranku, ale kam ho odvezli, netuším.“

„Vy jste mu ještě zavolal záchranku? Vaše výpověď se mi zdá nedůvěryhodná. Zmlátil jste vůbec někoho člověče, nebo si tu ze mě utahujete?“

„Zmlátil! Podívejte, mám na rukách ještě krev!“

„Může být klidně vaše.“

„Ale není! Udělejte rozbor!“

„Rozbor krve je drahý a děláme ho jen výjimečně.“

„Trvám na tom!“

„Vypadněte odsud.“

„Ale já jsem spáchal trestný čin! Jsem zločinec! Nemůžete mě odsud jen tak vyrazit!“ vykřikují našťavaně, dokud mě dva svalnatí policisté nevyhodí z budovy.

Přemýšlím, co je to za zvrácenou zem, když lidé, kteří mají za úkol zajistit bezpečnost pro její občany, jen tak propustí zločince, který je navíc tak svědomitý, že se sám udá. Jenže čest ani svědomitost se dnes již zřejmě nenesí. Nebo snad mají policisté lepší pocit, když zločinci zatloukají a mohou z nich pravdu vymlátit? Nevím, ale takový systém mě velmi znechucuje a znepokojuje.

Je více než jasné, že budu muset vzít zákon do svých rukou a o spravedlnost se postarat sám. Starý zákon hlásá „Oko za oko, zub za zub“, to se mi líbí. Měl by mě také někdo pořádně zmlátit.

Poprosím pár kolemjdoucích, zda-li by se tohoto úkonu neujali, ale žádný se k ničemu nemá. Je mi jasné, že na to musím jít jinak. Usednu na obrubník a přemýšlím, když okolo projde pár holohlavých mladíků v těžkých černých botách s bílými tkaničkami, maskáčových upnutých kalhotách a černé bundě, zvané bombr. „Hej, kluci!“ křiknu na ně. „Ať žijou hippies a černoši!“

~~~~~

Časopis

VIRVÁL

www.virval.com

Virvál je internetový nezávislý, nehořlavý a nepravidelný měsíčník. Na adrese www.virval.com naleznete třetí číslo, tohoto webového časopisu. Ačkoliv název sliboval mnohé, mé očekávání nenaplnil. Virvál se od začátku tváří jako tištěný časopis a to je možná jeho největší slabina. Po zadání adresy do prohlížeče se zobrazí titulní strana, přes kterou se kliknutím dostane čtenář do právě aktuálního 3. čísla. Již na úvod se dočteme, že toto číslo je ze všech zatím „nejtlustší“. Že to bude znamenat nemotornou obezitu, a ne kupu kvalitních příspěvků, se tu už bohužel nepíše. Obsahově totiž působí Virvál jako náš soused, který zmožený gulášem se šesti a čtyřmi pivy, usne na dvorku v síťové houpacíce. Všichni okolo díky jeho chrápání o něm ví, na okamžik se zdá být zdrojem legráček, ale časem omrzí, začne nudit a hlavně začne štvát. Ještě tak příspěvek Ty zvíře, udržel moji pozornost, byť spíš ze zvědavosti, než zajímavosti. Ovšem následující próza Grub Inc., i přes svoji snahu být originální a zábavná, po chvíli zabředá do tíživého stereotypu jedoucího podle klasických povídkových šablon. Úplně otrávit mě ale dokázala až další próza Lidé a obrazy, která je samým ztělesněním nudy. Myšlenka, že by náladu mohl zachránit medailónek Ladislava Zedníka, který je prý notoricky známý pod přezdívkou Egil, byla naprostá zoufalost, ale na druhou stranu alespoň jeho nepřírozené slovní machinace dokonale zapadly do atmosféry čísla. Teď mne můžete všichni kamenovat, protože dál jsem odmítal číst. Dál už se vyskytují spíše neautorské příspěvky, na kterých se snad nedá nic zkazit, ale udělal jsem to na truc právě předchozím článkům. Taková moje malá pomsta za virvál, který Virvál neudělal. Možná by pomohla maličkost. A to možnost, jednoduše si celé číslo časopisu vytisknout. Číst tak „náročné“ články z monitoru počítače je téměř nadlidský úkol.

Luděk Palek